

Sygn. akt: III U 114/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 r. w O.

sprawy z odwołania H. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 31.12.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 31 grudnia 2014r. odmówił wznowienia postępowania w sprawie przeliczenia H. Ś. wysokości emerytury.

H. Ś. wniosła odwołanie od tej decyzji. Wskazała, że jej emerytura winna być obliczona od kwoty bazowej obowiązującej w dacie wydawania decyzji z dnia 27.07.1999r., a nie od kwoty bazowej obowiązującej w 1996r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania. Stwierdził bowiem, że nie zostały spełnione przesłanki z art.114 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 17.12.1990r. przyznano H. Ś. prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.01.1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy. Podstawą wymiaru emerytury została ustalona z wynagrodzenia za

okres ostatnich 4 kwartałów kalendarzowych uzyskanego w Spółdzielni Pracy (...) w P., tj. od IV kwartału 1989r. do III kwartału 1990r. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 27,38%.

Dnia 19.07.1999r. H. Ś. złożyła w ZUS wniosek o ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury na podstawie zarobków z lat 1960-1978. Na podstawie przedłożonych dokumentów ZUS decyzją z dnia 27.07.1999r. dokonał przeliczenia emerytury, ustalił podstawę wymiaru emerytury z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury na 95,93%. Przeliczenia dokonano od dnia 01.07.1999r. Przy czym podstawa wymiaru emerytury obliczona została od kwoty bazowej 666,96zł.

Następnie emerytura H. Ś. przeliczana była stosownie do treści art.194a w/w ustawy. W ten sposób emerytura odwołującej przeliczona została najpierw od kwoty bazowej 677,72zł, a następnie od kwoty 717,16zł.

W dniu 19.11.2008r. H. Ś. złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury, przyjmując dla niej najkorzystniejszy wariant. Rozpatrując ten wniosek, ZUS decyzją z dnia 02.12.2008r. ustalił dla H. Ś. uprawnienia do emerytury na podstawie art.27 w/w ustawy. Podstawa wymiaru emerytury obliczona została z zastosowaniem kwoty bazowej 717,16zł oraz wskaźnika wynoszącego 95,93%. Ponieważ tak obliczona emerytura okazała się mniej korzystna od poprzednio wyliczonej, zatem nadal była wypłacana odwołującej emerytura wcześniejsza.

W dniu 29.12.2008r. H. Ś. złożyła w ZUS kartę wynagrodzeń za 1978r. i ZUS decyzją z dnia 06.01.2009r. ponownie przeliczył wysokość emerytury odwołującej, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 96,02%.

Dnia 21.01.2009r. H. Ś. zwróciła się z wnioskiem o kolejne przeliczenie podstawy wymiaru emerytury i przyjęcie zarobków z listopada i grudnia 1958r. w wysokości minimalnego wynagrodzenia. ZUS stosownie do treści art.15 ust.2a w/w ustawy – ustalił wynagrodzenie uzyskane przez odwołującą w okresie od dnia 22.10.1958r. do 31.12.1958r. w wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w tym okresie. Na tej podstawie ZUS ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat z całego ubezpieczenia i wskaźnik ten wyniósł 92,85%. Był zatem niższy od dotychczasowego wynoszącego 96,02%. Dlatego ZUS decyzją z dnia 27.02.2009r. odmówił przeliczenia wysokości emerytury H. Ś., powołując się na art.111 w/w ustawy. H. Ś. odwołała się od tej decyzji. W odwołaniu podniosła także, że jej emerytura winna być obliczona od kwoty bazowej obowiązującej w 1999r. w wysokości 1.327,44zł. Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 26.05.2009r. w sprawie III U 302/09 oddalił odwołanie.

W dniu 18.12.2009r. H. Ś. złożyła w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pismo zatytułowane „zażalenie”. Wnosiła w nim o przeliczenie emerytury od lipca 1999r. do grudnia 2009r. z uwzględnieniem kwoty bazowej z lipca 1999r. i przyjęcie do podstawy emerytury zarobków za listopad i grudzień 1958r. Sprawa zawisła pod sygn. akt III U 20/10. Sąd postanowieniem z dnia 03.02.2010r. odrzucił odwołanie na mocy art.199§1 pkt 2 kpc, gdyż H. Ś. sprecyzowała, że odwołuje się od decyzji z dnia 27.02.2009r., która była już przedmiotem analizy Sądu. H. Ś. wniosła zażalenie na to postanowienie, lecz Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 14.05.2010r. oddalił jej zażalenie.

W dniu 05.02.2010r. H. Ś. złożyła ponownie w ZUS wniosek o przeliczenie jej emerytury z uwzględnieniem kwoty bazowej z czerwca 1999r. w kwocie 1.327,44zł. Na skutek tego wniosku ZUS wydał decyzję z dnia 08.03.2010r., którą odmówił wznowienia postępowania w sprawie wysokości emerytury H. Ś. H. Ś. odwołała się od tej decyzji. Sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt IIIU 1076/10. Wyrokiem z dnia 22.06.2010r. Sąd oddalił odwołanie, natomiast Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 27.10.2010r. w sprawie sygn. akt IIIAUa 740/10 oddalił apelację wniesioną przez H. Ś..

H. Ś. w kolejnych pismach kierowanych do ZUS nadal nie zgadzała się z kwotą bazową, od której obliczono jej emeryturę oraz z innymi kwestiami, które były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu. ZUS wydawał kolejne decyzje odmawiające przeliczenia emerytury. H. Ś. nie odwoływała się od tych decyzji.

W dniu 19.12.2014r. H. Ś. złożyła do ZUS kolejny wniosek, w którym wniosła o przyjęcie kwoty bazowej z 1999r., przeliczenie jej emerytury na tej podstawie i wypłatę zaległych świadczeń.

ZUS potraktował to pismo jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie przeliczenia wysokości emerytury i zaskarżoną decyzją z dnia 31.12.2014r. odmówił wznowienia postępowania.

Sąd zważył, co następuje :

W pierwszej kolejności należy podkreślić w przedmiotowej sprawie, że prawidłowo ZUS zakwalifikował pismo H. Ś. jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wysokości jej emerytury. Zastrzeżenie to jest o tyle konieczne, że odwołująca w toku postępowania podnosiła, że nie składała do ZUS wniosku o wznowienie postępowania i ZUS błędnie jej pismo zakwalifikował.

Należy zatem przypomnieć odwołującej, że kwestia wysokości kwoty bazowej, od której obliczona była jej emerytura, stanowiła już wielokrotnie przedmiot decyzji wydawanych przez ZUS jak i analizy Sądu, choćby w sprawie sygn. akt IIIU 302/09 i IIIU 1076/10. Oznacza to, że kwestia ta została prawomocnie rozstrzygnięta, a rozstrzygnięcie to jest wiążące. Aby mogło dojść do ponownej analizy wysokości kwoty bazowej, konieczne jest zatem wznowienie postępowania w sprawie przeliczenia emerytury H. Ś. według innej kwoty bazowej niż dotychczasowa. Jedynie bowiem na skutek wznowienia postępowania może dojść do ponownej analizy, czy kwota bazowa jest prawidłowa.

Wobec powyższego ZUS prawidłowo potraktował wniosek H. Ś. z dnia 09.12.2014r. jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wysokości jej emerytury. Jest to decyzja wydana w trybie art.83 ust.2 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm.) i przysługiwało od niej prawo wniesienia odwołania, z którego H. Ś. skorzystała. Z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2009r. (I UK 116/09) wynika że w takim stanie faktycznym, jaki występuje w przedmiotowej sprawie, konieczne jest rozpoznanie wniesionego odwołania i oddalenie go albo uwzględnienie poprzez zmianę decyzję w całości lub w części i orzeczenie co do istoty sprawy (art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.).

Aby jednak mogło dojść do wznowienia postępowania, muszą być spełnione warunki z art.114 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.).

Zgodnie z tym przepisem - prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

H. Ś. nie wskazała ani nowych dowodów ani nie wskazała, aby ujawniły się okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji z dnia 27.07.1999r., które mają wpływ na wysokość jej emerytury.

Wobec powyższego brak jest podstaw do wznowienia postępowania, a tym samym brak jest podstaw do ponownej analizy wysokości kwoty bazowej.

W konsekwencji Sąd nie analizował ponownie wysokości kwoty bazowej, od której obliczona jest emerytura H. Ś.. Sąd w pełni bowiem podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 01.07.2014r., z którego wynika, że bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art.114 ust.1 w/w ustawy prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny prawa do świadczenia, jest bezcelowe i bezprzedmiotowe (III AUa 134/14). Analogiczne stanowisko Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyraził w wyroku z dnia 26.08.2014r., stwierdzając, że istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak dopiero po spełnieniu przesłanek określonych w art. 114 ust. 1 powoływanej ustawy (III AUa 279/14).

Na marginesie zatem jedynie przypomnieć należy odwołującej, że Sąd wielokrotnie odnosił się do kwoty bazowej, według której liczona jest jej emerytura. Uczynił to w sprawie IIIU 302/09 i IIIU 1076/10. Za każdym razem Sąd stwierdzał, że kwota bazowa ustalona w decyzji z dnia 27.07.1999r. jest prawidłowa i nie ma podstaw do zastosowania

kwoty bazowej z 1999r. W uzasadnieniu wyroku, który zapadł w sprawie IIIU 1076/10 Sąd Okręgowy wskazał, że H. Ś. przed wydaniem decyzji z dnia 27.07.1999r. nie wystąpiła z wnioskiem o ustalenie jej uprawnień emerytalnych na podstawie art.27 w/w ustawy, lecz wystąpiła z wnioskiem o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia (k.29 a.e.). Wobec powyższego do wyliczenia wysokości emerytury nie można było zastosować art.15 w/w ustawy. Natomiast przeliczenie nastąpiło na mocy art.111 ust.1 pkt 3 w/w ustawy. Przy czym w myśl ustępu 2 tegoż przepisu – przy przeliczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. Sąd wskazał zatem w sprawie IIIU 1076/10, że ZUS prawidłowo obliczył emeryturę H. Ś. od kwoty bazowej 666,96zł. Nadto Sąd przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.10.2008r., który stwierdził, że przy przejściu z emerytury wcześniejszej na emeryturę powszechną nie ma zastosowania przepis art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, czyli nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru na nowo w myśl art. 15 (I UK 85/08, LEX 490379). Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację H. Ś. wniesioną w powoływanej sprawie.

Reasumując zatem stwierdzić należy, że subiektywne przekonanie H. Ś., że jej emerytura jest obliczona od niewłaściwej kwoty bazowej, nigdy nie znalazła aprobaty Sądu. Nadto podnieść należy, że mnożenie wniosków o przeliczenie emerytury od kwoty bazowej z 1999r. nie spowoduje przeliczenia emerytury, o ile nie zostaną spełnione przesłanki z art.114 w/w ustawy.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie H. Ś. na podstawie **art.477¹⁴ §1 kpc.**